

Tale ved Jakob Rahbeks ordination onsdag den 14. januar 2014

I dag ved din ordination vil jeg gerne lægge dig disse to salmer fra Salmernes bog på sinde

*Lykkelig den, som ikke vandrer
efter ugudeliges råd,
som ikke går på synderes vej
og ikke sidder blandt spottere,
v2 men har sin glæde ved Herrens lov
og grunder på hans lov dag og nat.*

*v3 Han er som et træ,
der er plantet ved bækken;
det bærer frugt til rette tid,
og dets blade visner ikke.
Alt, hvad han gør, lykkes for ham.*

*v4 Sådan går det ikke de ugudelige;
de er som avner,
der blæses bort af vinden.
v5 Derfor står de ugudelige ikke fast ved dommen,
syndere ikke i retfærdiges forsamling.
v6 Herren kender de retfærdiges vej,
men de ugudeliges vej går til grunde.*

Salme 1

*Halleluja.
Lovpris Gud i hans helligdom,
lovpris ham i hans mægtige himmelhvælvning!
v2 Lovpris ham for hans vælde,
lovpris ham for hans storhed!
v3 Lovpris ham med hornets klang,
lovpris ham med harpe og citer,
v4 lovpris ham med pauker og dans,
lovpris ham med strengespil og fløjter,
v5 lovpris ham med klingende cymbler,
lovpris ham med rungende cymbler!
v6 Alt, hvad der ånder, skal lovprise Herren.*

Salme 150

Salmernes Bog i Det gamle Testamente begynder og slutter med disse to salmer, som vi lige har hørt. Salmernes Bog indledes i salme 1 med de væsentlige ord om, at lykkelig er den, som har sin glæde ved Guds lov og som grunder over den dag og nat. Og i den sidste salme i Salmernes Bog, salme 150, bliver vi tilskyndet til at tage del i den store lovprisning af Gud. Vi skal spille på alle vores instrumenter og med vores stemmer lovprise Gud, hans storhed og vælde. ”Alt, hvad der ånder, skal lovprise Herren”, slutter salmisten Salmernes Bog.

At glæde sig over Guds lov, at grunde over den og at lovprise Gud, er helt centrale elementer ved det at være kirke, at være menighed og præst. Som præst og menighed er det opgaven sammen at glæde sig over Guds lov, hans kærligheds bud, takke Gud for hans store barmhjertighed og rige nåde. Vi skal grunde over Guds ord og lade dem kaste lys ind over vores fælles liv. Vi skal lade dem både trøste, anfægte og opbygge os i vores liv med hinanden.

Det er netop den opgave, som du nu, Jakob Rahbek, er sat til at varetage som præst i Agerskov valgmenighed, hvor menigheden har kaldet dig til at være deres præst. Det er en stor opgave, som kræver både menneskeligt nærvær, flid og menighedens omsorg. Men det kræver også mere og andet end, hvad vi mennesker selv kan præstere. Derfor beder vi også her i dag Gud give dig styrke til og mod på arbejdet som præst.

Skabelse, Ånd og tak

Glæde og tak hører sammen i det bibelske univers. Mennesket er skabt til at prise Gud. Det ligger i det bibelske dna, i forståelse af, hvad det betyder, at mennesket er skabt af Gud.

Når salmisten opfordrer alt, som ånder, til at prise Gud, vækkes vores associationer til skabelsesberetningen, den anden af de to skabelsesberetninger, som indleder Bibelen. Gud tog, fortælles det i denne beretning, en lerklump, formede det som et menneske, og pustede livsånde i det, så det blev et levende væsen, med hjerte, pulsslag og åndedræt.

Gud gjorde i skabelsens morgen og gør fortsat mennesket levende, fylder os med sin Ånd. Og denne Ånd, som skaber liv, kan aldrig lukkes ind i en krop eller holdes tilbage i et afgrænset rum. Vi trækker vejret ind og har brug for igen at slippe den ud. Vi har fortsat brug for ny luft. Vi mennesker er skabt til livets pris, og, hvad salmisten understreger, vi er skabt til at lovsynge og takke Gud.

Det opfordres vi så til at gøre på alle instrumenter og med hver vores stemme. I den sidste salme, som vi skal synge her i dag, *Nu takke alle Gud*, bliver det tydeligt sagt med ordene om, at vi skal takke Gud, han som uforskyldt os giver del i sin rige nåde, med hjerte, mund og hænder (DDS 11,3). Vi har et takkeoffer at bringe.

Grunde over Guds lov

I Salme 1 hedder det så også, at lykkelig er den, som glæder sig over og grunder over Guds lov. Vi er givet den opgave, og det er man som præst i særdeleshed, givet den opgave at grunde over Guds lov. Her ved ordinationen i dag bliver du ligefrem indskærpet, at du flittigt gransker den hellige skrift og troens lærdomme.

Jeg ved, at du Jakob Rahbek er optaget af de bibelske tekster, har skrevet speciale om det lille profetiske skrift, Habakuks bog, og at du gerne lader de bibelske tekster gennemlyse dit liv og tager skriften med dig ind i dit virke.

Men lad os en stund nøjere overveje, hvad salmistens opfordring til os om at grunde over Guds lov nat og dag, egentlig betyder? Hvad vil det egentlig sige `at grunde på´ eller at `grunde over noget´?

Det hebræiske ord i Det gamle Testamente, som vi oversætter med `at grunde på´, betyder egentlig `at mumle´, dvs. lykkelig er den, som fortsat bruger tid på at mumle og dermed reflektere og meditere over de bibelske skrifter. Lykkelig er den, som giver sig tid til eftertanke. I den gamle græske oversættelse af Det gamle Testamente, Septuaginta, er det hebræiske ord for `at grunde på´ netop oversat med det græske ord for `eftertanke´ (melethsei (meletaw))¹.

Det, at Guds lov, evangeliets budskab fortsat kan give anledning til eftertanke og leve i os, betyder at den ikke blot er noget gammelt og for længst passé. Vi skal grunde over Guds lov, fordi den fortsat har bud til os den dag i dag.

F.eks. tag i Habbakuks bog beskrivelsen af kaldæerne, en fjende af Israel. Profeten skriver om kaldæerne: `De gør deres egen kraft til Gud´ (Habakuk 1,11b). Det er gamle ord, hårde ord om et folk, som levede en gang i en bestemt historisk periode, for længe, længe siden, men det er mere end det. Det folk, som gør egen kraft til Gud, rammer også vores egen tid, beskriver tydeligt og klart enhver tids menneskeligt overmod og selvovervurdering. Profetordene om kaldæerne er således et meget nærværende domsord over vores egen tid. En tordenstemme i nutiden.

Er der torden i luften i Habakuks bog, så kan vi også her finde ord til trøst og glæde i vores egen tid. Hør blot slutordene i det lille profetskrift: `Jeg vil juble over Herren,/ og fryde mig over min frelses Gud./ Gud Herren er min styrke/han gør min fod let som hindens/og lader mig løbe over højderne/´ (Hab 3,19). Igen ord, på en gang tidsbundne, ord talt ind i en bestemt situation og historisk kontekst, men først og fremmest ord, som taler til os også i dag om den tillid og den glæde, vi skal leve ud af: Guds kærlighed, hans barmhjertighed og hans rige nåde. Gud gør vores fødder lette som

¹ Melete er en af muserne i den græske tænkning. Hun er musen for meditation og eftertanke.

hinden, og han gør det muligt for os at bevæge os omkring i selv nok så stejlt et terræn.

De bibelske skrifter er væsentlige, og det er vigtigt at grunde over dem. Her finder vi ord til både inspiration, anfægtelse og glæde.

Må Guds lov, evangeliets glædelige budskab, stå i centrum for dit virke, og må du og Agerskov valgmenighed sammen grunde over evangeliet og sammen med alt, hvad der ånder, altid prise Gud.

Jakob Rahbek gå nu ind til dit arbejde som præst i tillid til Guds hjælp.

Salmer til ordinationen

362 Gør dig nu rede, kristenhed

392 Himlene, Herre, fortælle din ære

396 Min mund og mit hjerte

376 Lyksaligt det folk, som øre for klang

Nadver: 106 Af højheden oprunden er

11 Nu takker alle Gud